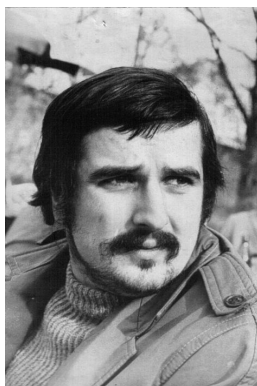

Леон Ковке

БЕБИН ДОРУЧАК

Позоришни комад за инфантилну публику и
четири инфантилна глумца

Рођен 1949. године у Београду. Крштен у Саборној цркви световним именом Момчило.

Драмски писац и сценариста. Дипломирао је драматургију на Факултету драмских уметности у Београду.

Ауторска дела:

Драме – *Виктимолошка прича*, *Ритуал згуснутог ваздуха*, *Клејсидра*, *Министака воли кнедле*, *Шећерна водица*.

Драме за децу – *Подземаљци*, *Сујер клиња*, *Коцкица и Црвенкаја* (заједничко ауторство са Бранком Милићевићем).

Сценарији – (Дугометражни играни филмови): *Позоришна веза*, *Шећерна водица*, *Шмекер*, *Дебели и мршави*, *Мајстор и Шампиона...*

Десетак краткометражних играних филмова, од којих је онај, *Случај Бољуба Савковића – ливца* награђен са највише домаћих и светских награда.

О осталим радовима, око две стотине, консултовати биографију архивирану у Удружењу драмских писаца Србије.

Драма *Бебин доручак* први пут се штампа у овој едицији.

Аутор живи и ради у Београду.

Леон КОВКЕ

БЕБИН ДОРУЧАК

Позоришни комад за инфантилну публику
и четири инфантилна глумца

ЛИЦА:

ГЛУМИЦА 1: Мама

ГЛУМИЦА 2: Девојка, Докторка

ГЛУМАЦ 1: Беба, Полицајац

ГЛУМАЦ 2: Момак, Отац

Зеленмаму и Зеленбебу играју грангињол лутке са
електронским гласовима

ЗАВЕСА ЈЕ ЗАТВОРЕНА

Иза завесе – Сцена представља летњу припезарију на мансарди неке зграде. Зидови су у сјају. Кроз њих се виде ЗВЕЗДЕ И МЕСЕЦ. Кров припезарије је такође сјајан, са решеткастом конструкцијом. У дубини, у средини, отворена врата која воде у ходник. Ходник води лево у сјај, десно у предсобље.

У припезарији имамо: фолеу, двосед, просед, мали округли сто, столице са лампом. Лево је режар са великим вратима и двоје малих врата, уз њега дечији кревет. На поду, код кревета, једна женска хаљина. На столу телефон, оловка и укривеница. часовници: два на двоседу, два на проседу, два под двоседом, два на доњој полици стола. Под лампом: пепелница, цигарете, уљач, вештачка, кашчица. Лево чивилук. На њему висе шир, кишобран и друга женска хаљина.

Сцена 1.
ТРАЖЕЊЕ ФЛАШИЦЕ

ТОН : Музички мотив – Отвара се завеса. Свешти само тона лампа. Смирени звук, надлевање. (Музички мотив у целости.)

СВЕТЛО – приправно зелено. Прекида се кад Мајка и Девојка бану на сцену.

(Улази Мајка носећи испод једне мишице добро умовану бебу, у другој припезарију. За њом иде Девојка – бебиситерка са две пуне припезарије и при најлон кесе. Мајка тражи зашурену флашицу са млеком. Беба тихо кече са разгласа.)

МАЈКА: Страшно! Кад год се ја журим у позориште спрема се киша и та флашица нестане!
(Схвати припезарију на сред врата и пређе десно ван сцене.)
(Off.)
Као да је у земљу пропала. Петнаест, не, тридесет и седам флашица је до сада нестало.
(Прелази кроз лево кроз ходник.)
Брдо флашица за млеко је просто напросто ишчезло.

ДЕВОЈКА: (Жваће жваку. Дође до кревета и покаже руком ка кухињи.)
Јее. А јесте ли гледали у кухињи?

МАЈКА: *(Off.)*
Побогу, девојко, па одакле ми сад долазимо?
(Ойеј креће десно и заустави се код девојке.)
С Марса? Свашта. Ја журим, дете није доручковало, а она ме... Држи га.

(Додаје дете и оде ван сцене десно. Девојка само шћо не исћусћи бебу.)

ДЕВОЈКА: Ми смо само протрчали кроз кућу, зук.
(Седне на ћросед. За себе)
Немогуће да још од јутрос није доручковало, тако се дере...

МАЈКА: *(Конечно улази у собу и прећражује креветић.)*
Наравно да смо протрчали кад ја журим. Јеси ли тражила флашицу у спаваћој соби?

ДЕВОЈКА: *(Помери дуће.)*
Уишшш.

МАЈКА: Јао, фризер неће да ме чека... Јеси ли гледала у другој соби?

ДЕВОЈКА: *(Помери дуће назад.)*
Уишшш.

МАЈКА: Јао, масер неће да ме чека... Јеси ли гледала у трећој соби?

ДЕВОЈКА: Уишшш.

МАЈКА: Јао, сауна неће да ме чека... А да није у салону? Немој да уишкаш, све је заказано у минут – тачно... Јао, колико је сати?

(Девојка да би ћогледала на сатћ окрене руку и Беба ћадне на ћросед.)

ДЕВОЈКА: Пет до пет. Зук!

МАЈКА: *(Приће до Девојке и цућка ноћом.)*
Знаш ли ти неке друге речи осим “зук” и “уишшш”?

ДЕВОЈКА: Знам. Јеее.

МАЈКА: Јао, ала журим, а морам све ово још и мајци да однесем. Ево ти беба, и снаћи се, флашицу, Бевин доручак пронаћи како знаш и умеш! У, негде их има бар тридесет.

ДЕВОЈКА: *(Премесћи се на двосед.)*
А шта ако се уишшки?

- МАЈКА: Ко сарма је умотана, нема ни кап да кане.
(Баца бебу у вис.)
 То мама своју бебицу умота као сармицу – повезујем му
 ногице да не буду криве...
(Носи бебу Девојци.)
 Мој муж каже да су то сељачка посла, а уствари,
(Тујине јој бебу.)
 он је један обичан сељак и примитивац. Јуче је дошао из
 Доњи Зунићи!
(Прелази лево до режала и ошворе га. Тражи гардеробу и
облачи се.)
 Знаш шта? Ако тај примитивац навали на врата, не отва-
 рај, а ако провали држи бебу чврсто и не пуштај је никако.
 Хоће дете да ми отме!
(Скоро се зайлаче.)
 Сунце мамино,
(Ојетт узме дејте.)
 ... развешће се твоја мамица и то судски, па ћемо ми лепо,
 сами, да уживамо...
(Кева сјоји иза сјолице. Девојка лисја новине на јро-
седу окренуја леђима. Мајка дрекне, девојка скочи.)
 Шта ту стојиш, као дрво? Помози, видиш колико ствари
 имам да понесем! Држи га.
(Тујине ојетт Девојци бебу и оде до јриљага. Не може да
се одлучи који јрво да узме. Девојка окрене сјолицу
јрема јублици и лењо седа. Жваће жваку.)
- ДЕВОЈКА: А ша ако се укакишки?
- МАЈКА: Твој нос ће да се укакишки. Како, кад није ни доручковао.
- ДЕВОЈКА: Па одакле му толика снага да се дере као магарац.
- МАЈКА: *(Узима Бебу и мирише је.)*
 Моје чедо мирише на шебој и цикламу. Цветић мамин,
 могу у вазну да га ставим.
(Сјавља га на сјо.)
- ДЕВОЈКА: Смрдљевак.
- МАЈКА: Ђурђевак...
(Загледа се у девојку која жваће.)
 Можеш ли ти да жваћеш и мислиш у исто време?
- ДЕВОЈКА: *(Премешја се на двосед.)*
 Уишшш, ал' ти је фора! Ја сам студенткиња књижевности,
 ако нисте знали.

- МАЈКА: У, јеее!
(Одлази по кишобран.)
Е, па и ја сам била студенткиња док нисам постала мајка.
- ДЕВОЈКА: У тридесет и осмој, зук.
(Мајка долази до сћола. Луји дриком кишобрана о сћо.)
- МАЈКА: У тридесет и шестој, девојко, у најбољим годинама.
(Како се помера иако помера бебу ка ивици сћола. Беба пада. Девојка је хваћа.)
- МАЈКА: Кад зрели родитељи праве децу онда се деца зрела и рађају. Ко зреле крушке саме падају мајкама у наручје. Како оно ти кажеш, уопс, зук, уишшш.
(Мајка размахнувши кишобраном почисти Бебу са сћола.)
(Девојка се баца, хваћа је као безбол лопћу.)
- МАЈКА: Шта ћеш ту на поду, са мојим дететом? У колевку је стави. За бебу је колевка а не под.
- ДЕВОЈКА: (Увређено, на коленима прилази ка кревету.)
Госпођо ово је креветац.
(Сипавља бебу у креветцац.)
- МАЈКА: Добро, стави је у креветац Остави дете и помози, за бога. Видиш ли колико торби вучем?
(Товари сав приљаж на девојку.)
Јао! Ја сам већ закаснила. Стићи ћу на крај представе, таман да видим “Министарку” како псује. Брзо, брзо, где ми је шешир? Киша само што није пала.
- ДЕВОЈКА: Која киша? Небо ведро, бог те, уишшш!
- МАЈКА: Зар ниси слушала прогнозу? Где ми је шешир? Где ми је шешир?
- (Испрчава из собе придржавајући кишобраном шешир на глави. За њом, поспрући под шериом шорби, излази девојка.)

 Сцена 2.

ТОН – свемирски мојџо. Плач бебе. Свемир, слейџање, кораци ља љолако улазе Зелен – беба и Зелен – мама; Телефон, љлач, циликање, љелефон, љлач.

Зеленбеба љовори љиџиџаво и у свакој речи корисџи само један самоџласник “и” који замењује све осџјале самоџласнике.

СВЕТЛО – љрејераво зеленкасџо.

ЗЕЛЕНБЕБА: Ки ти пличи?... Ки ти плиичи?... Мили биби пличи изги-
били гичи... Нимиј пличиш. Биби, нимиј пличиш. Зилин-
биби тиби пиви, мили биби ни пличи. Зилинбиби пиви,
мили биби спиви.

ЗЕЛЕНМАМА: Шта хоће моја слатка Зелен беба. Пиле мамино зелено.

ЗЕЛЕНБЕБА: Диј биби мили млики, види кики пличи.

ЗЕЛЕНМАМА: Не може. Пут до Марса је далек. Мораш да штедиш.

ЗЕЛЕНБЕБА: Милим ти.

ЗЕЛЕНМАМА: Не може.

*(Звони љелефон сумануџо. Марсовци, љрејлашени звуком љелефона, бе-
же најоље.)*

ТОН – љлач Бебе са касеџофона !!!!

СВЕТЛО

 Сцена 3.
 МОМАК

ТОН: Нељрекидан љлач Бебе (са касеџофона).

*(Звони љелефон. Улази девојка, диже слушалицу. Беба све јаче љлаче.
Девојка иџнориџе љлач љјако иџџо слободно уво зайуџи једним љрсџом.
Све време вуче љелефон љо соби љражеџи флаџицу са млеком.)*

ДЕВОЈКА: Хало... А, ти си... Јао ш’о с’м се задихала. Ова жена је
потпуно откачена, хаос!... Морала сам д’ јој вуцарам не-
какве торбе... Ма, ш’а свиращ? Како сам могла одмах д’ ти
се јавим к’д сам носила... Хеј, сине, овај кевандер ме
потпуно бацио у савест. Не знам где су ми уши. Бебиџон
вришти ко опозиџија, потпуно сам одлепила. Цуцлу не
могу д’ нађем... Ш’а причаш, д’ му дам мој палац?...

Цуцлиша, немој д' ме нервираш, какав палац. Једва сам тебе одвикла од тога а сад треба бебицона д' научим, јее, који си ти крелац... Еј, шанеру, олади мало. Стварно ми је фрка. Бебац само што се није фраснуо. Зови ме после... Где си ти?... Како преко пута?... Дођи, кевандер само што је одгиљао... Хало... Хало... Халооо!

Сцена 4.

ТОН – Момак ујада – мојо крајки – њад. Касетџфон још љаче.

(И, још девојка није сјустила слушалицу, иза њених леђа, као да је њао са неба, ускаче Момак.)

МОМАК: Зукиии, бејби!

ДЕВОЈКА: Уишшш. Кад пре?!

(Крену у љубац, али девојка одустане.)

ДЕВОЈКА: Ш'а хоће, зуки бејби?

МОМАК: Цмок и кок.

ДЕВОЈКА: Може само мали цмок.

МОМАК: Мали цмок? Не, – велики цмок и још већи кок.

ДЕВОЈКА: Мали цмокић!

МОМАК: Велики цмокић!

ДЕВОЈКА: Мали цмокић!

МОМАК: Велики цмокић и крке коке кокић!

ДЕВОЈКА: Добро, ајде...

(Крену у љубац, она окрене главу и он је љуби у образ.)

ДЕВОЈКА: Мали цмокић.

МОМАК: Уишшш.

ТОН – Гласни љубици из озвучења мешају се са љачом бебе.

(Измењају неколико љубаца. Почне девојка. Момку смеђа љач бебе. Зајуше једно другом уши.)

ТОН – џаси касетџфон!!!

(Крену у љубац, и љаман да се љубе...)

ТОН – свемирски мојо. Плач бебе. Свемиранје, кораци...

Сцена 5.
СВЕМИРЦИ

(Иза њихових леђа у собу полако улази Зеленбеба носећи зелену флашицу у зубима. Флашица свейли зеленом свейлошћу... Како зелена свейлосћ обасја простиорију, иако се Девојка и Момак, разрођачених очију, укоче у покрећу... Зеленбеба прилази кревецу, иеја беби и даје јој флашицу... Беба се не види, заклоњена је оградом кревеца.)

СВЕТЛО – ирејераво зелено

ЗЕЛЕНБЕБА: Нимиј – пличиш – биби... ји – ти – дијим – свији флишици – пини – млики. Буци – буци – буци...

(Иза сцене се зачује снажан иисак и ѓлас.)

ЗЕЛЕНМАМА: *(Off.)*

Биби! Диђи! Диђи – смисти!

(Зеленбеба одлази.)

Сцена 6.
БЕБЕТИНА

(Како Зеленбеба одјури са сцене, иако се Момак и Девојка оћкоче. Ваде једно дружом прстије из ушију... Неирекидно су им очи разрођачене. Зачуђени су иишином... ѓесћикулацијама покушавају једно дружом да објасне иића су видели... Коначно прођоворе, али им се у почейку сви самођласници свде на један – “и”, као кад свемирци ѓоворе, да би се после извеснођ броја изђоворених речи повраћили и остћали самођласници.)

ДЕВОЈКА: Шти ји иви били?

МОМАК: Зилини, мили, свимирици!

ДЕВОЈКА: Нимиј ми кижииш!

МОМАК: Кид ти кижим...

(А онда, зачувиши из кревеца чудно сркање и мљацкање које се појачава до крешченда, устјају полако и прилазе. Заиђњени су оним иићо се дешава у кревецу. Сви њихови коменћари свде се на чудне усклике, узвике и ѓесћикулацију.)

ДЕВОЈКА

И МОМАК: *(Заједно)*

Јее! О! Уиш! Зукиии! Уопсс! Хаоос! Фрка! Јоо!

(Прво излећи јесница из колевке и пресне Момка право у нос, а затим, у њуној својој величини, усјавља се велика Беба... Беба је огромна, длакава. На глави има беби каицу, око враћа смешну поришклицу, џамперс жаће-тине са великом зихернадлом и на ногама патице. Флашица у бебиној руци свешлуца.)

ДЕВОЈКА: Ааа! Колики је!

МОМАК: Ааа!

ДЕВОЈКА: Хаааос! Ово је цин... Погледај, цео је порастао
(Загледа му се у џамперс жаће)
јао како му је све пораслооо – чак су му и патике “Најке” на ногама порасле.

МОМАК: Јао! Мој нос!

ДЕВОЈКА: Пустите сад нос. Пред нама све расте, а – у како је порастао, а ти мислиш само на свој нос! Дај ми тај телефон...

МОМАК: *(Меркајући телефон који се налази код Бебе.)*
Како ћу, видиш колики му је, овај – колики је.

ДЕВОЈКА: Ш’а је? Фрка, сине?

МОМАК: Теби није?

ДЕВОЈКА: Јој, јесте, баш је велик. Дај ми брзо телефон д’ зовем...
Упомоћ!!!

(Момак, одјуре по телефон. Беба их са занимањем посматра.)

МОМАК: Хајде, окрећи!

(Беба напетне из флашице.)

ТОН – Флаширање *(свешлуцање флашице)* 20 секунди.

СВЕТЛО – прерываво зелено.

(Тога прена флашица снажно засвешли... Момак и девојка се укоче у покрећу.)

ДЕВОЈКА: Јао! Ја не могу да се померим. Укочила сам се.

МОМАК: *(Мирно.)*
Еее, и ја сам се укочио, еее...

ДЕВОЈКА: Немој тако блесаво д’ екћеш, учини нешто!

МОМАК: Шта да учиним? Да га бијем?

ДЕВОЈКА: Д’ ниси такоа јадну бебу! Ви’ш како је лепо порасла.

МОМАК: Све и да хоћу, не могу да га такнем. Видиш да смо укочени...

ДЕВОЈКА: А како онда говоримо?

МОМАК: Па, језиком, он је у устима и ту је скривен од те зелене светлости, кретену...

(Обоје љаве ђримасу скривања језика. Тон сјаје – То ђ љрена Беба сјаусти флашицу, Девојка и Момак се ојкоче...)

СВЕТЛО – нормално

МОМАК: Сад, видиш д' смо откочени, брзо, зови хитну помоћ!

ДЕВОЈКА: Који број, који број?

МОМАК: Деведесет шест, деведесет два! Не, деведесет... Људи, који је број хитне помоћи, не могу д' се сетим! ... деведесет четири? Окрећи!

(Беба најљне флашицу. Она засветли. Момак и Девојка се љоново коче. Беба, не сјаустијајући флашицу из сја, ђраби ђелефон, иичуја жицу, разбија ђелефон. Вади флашицу из сја. Сви се ојкоче... Момак сјава љалац у сја.)

ДЕВОЈКА: Цуцлиша, вади палац из уста! Једва си се одвикао од тога...

МОМАК: Знам, тону бибера и паприке су моји потрошили док нисам престао ... али, ево сада ... морам да сисам палац, ааа...

ДЕВОЈКА: Хааос! Одлепићу. Овај сиса палац, а овај је порастао ... шта се то дешава?...

МОМАК: *(Преко љалца у сјаима)*
Зееена ф'ашица!

ДЕВОЈКА: Зелена флашица? Никад нисам видела такву флашицу... Б'ш је чудна... Одакле ова флашица овде?... Ко је донео?

МОМАК: *(Преко љалца у сјаима)*
Ма'совци су донели ф'ашицу!

ДЕВОЈКА: Марсовци су донели флашицу? Е сад га...

МОМАК: *(Преко љалца у сјаима)*
Свеми'ко, кеке ми!

ДЕВОЈКА: Свемирко? Уиишшш Цуцлиша, ал ти имаш бујну машту...

МОМАК: *(Преко љалца у сјаима)*
Јесте, ми смо то видели! Моје очи, твоје очи! Ја, ја им верујем. Очи чорније кажу да су видели маа – маа – марсовцеее!

ДЕВОЈКА: Цуцлиша, вади тај палац из уста, молим те. Јао, не могу више д' издржим, аааа!
(Распљаче се.)
Јееестеее, и ја сам виделааа. Али ко ће да нам верујеее!
Ево, опет ће да цуцла из флашице, опет ћемо да се укочимооо...

МОМАК: Шта да радим?

ДЕВОЈКА: Питај га, питај га нешто... док говори, не може да пије то зелено свемирско млеко...

МОМАК: Питај га ти.

ДЕВОЈКА: Не смем.

МОМАК: Шта да га питам? Ништа ми не пада на памет.

ДЕВОЈКА: Смисли нешто паметно.

МОМАК: Бебо, за – за – зашто си разбила телефон?

ДЕВОЈКА: Јао, ал' ти је питање.

МОМАК: А, шта кажеш, да га поновим?

ДЕВОЈКА: Лепо га питај, ментоле.

МОМАК: Како, лепо?

ДЕВОЈКА: Тако, питај га као мушкарац – мушкарца.

МОМАК: Их! Види колки је он мушкарац.

ДЕВОЈКА: (Бесно)
Питај га!!

МОМАК: Ево. Је л' добро овако? Бебо, мушка Бебо, знаш. Кажи нам лепо: Зашто си разбучала телефон?

(Девојка се хвата за џлаву од џлујпоџ џиџања.)

(Беба џоџађа Момка нечим у џлаву. Рафал иџрачака џо Момку. Беба излази из кревеца.)

ТОН – ударац у микрофон.

(Беба џуцне из флашице. Како најџеџне из флашице, џако се свеџлосџи у флашици џали. Девојка и Момак се коче.... Беба искључиво џовори у џросџим реченицама.)

БЕБА: Мрзим телефон. Волим маму. Волим тату.

МОМАК: Ајде!

(Девојка њресне Момка њо ѓлави.)

ДЕВОЈКА: Иди одмах по доктора. Ја ћу д' га заговарам. Морамо некако Бебу д' излечимо од те величине, њена мама ће да ме ошиша. Како д' јој вратим оволику бебу кад има тек шест месеци.

МОМАК: Д' те оставим са том величином? Ал смо наивни. Каква Беба од шест месеци? Зар сам ја слеп па не видим? Ова бебетина има три банке и
(Нађиње се да види њреко ивице сѣола иза којеѣ се скрива)
и две огромне караманке!

ДЕВОЈКА: То је, псст, од зелене флашице... свемир, звезде... знаш?

МОМАК: *(Шајуће.)*
Ништа ја не знам. Све је мени овде сумњиво. Ево, чак и ти и ја смо почели да говоримо као маторци.

ДЕВОЈКА: Стварно. Уопште не осећам потребу да причам "уиш", "зук" и то...

МОМАК: Да нисмо и ми остарили као беба?...

ДЕВОЈКА: Бебо, молим те реци нам, шта си ти.

(Беба ѓовори мазно.)

БЕБА: Ја сам Беба.

МОМАК: *(Викне.)*
Ако си ти беба, како знаш да говориш?

ДЕВОЈКА: Не вичи на дете.

БЕБА: Не знам како знам. Знам да знам.

ДЕВОЈКА: Знамо ми. Попио си свемирско млеко, а оно, знаш није добро за нас људе.

МОМАК: Како није добро, кад је напунио двадесет година за десет минута... И прича боље него неки академици.

ДЕВОЈКА: Није добро...
(Професорски.)
Свака беба треба полако да расте, да ужива у љубави родитеља, да се игра, да има детињство, а не да прескочи све то ... Ја бих била страшно несрећна да нисам имала детињство...

(Момку)
Брзо, иди по доктора!

(Беба њолако улази у колевку. Чучне и сѣисне се... Расѣлаче се.)

БЕБА: Ја сам несрећна беба, ја нисам имао детињство. Аааааа.
ДЕВОЈКА: *(Гласним шайајиом)*
Цуцлиша, шишај по доктора!
БЕБА: Хоћу маму, хоћу тату. Ја сам сам... Ја сам само једна тужна, усамљена беба коју нико не воли..
МОМАК: Кад си беба, онда буди беба. Хајде, плачи мало..
ДЕВОЈКА: Ти ниси нормалан, расплакао си бебу... Одмах да си отишао по доктора! Зар не видиш како тужно плаче..
МОМАК: Тако је тужно да сам се и ја ево расплакао..
(Расилаче се.)
ДЕВОЈКА: Иди по доктора.
МОМАК: *(Нагне се над колевку.)*
Бууууууу.
(Беба га оћали по носу великим пластичним чекићем са њиском.)
ТОН – ударац у микрофон
МОМАК: Докторе!... Докторе!...
(Излази.)

Сцена 7.
ДЕВОЈКА И БЕБА

ДЕВОЈКА: Бебо, немој да плачеш, немој, молим те, да плачеш... Јао, шта да дам беби да не плаче... шта да дам? Кувану шаргарепицу?... Звечку?
БЕБА: Нећу звечку, нећу шаргарепицу. Хоћу маму, хоћу тату. Бууу....
(Девојка доноси шерпицу са масираном шаргарепицом. Гура кашичицу Беби у уста... Беба љује кашицу, ујризе Девојку за њрсћ.)
БЕБА: Фуј, гадно! Фуј!
ДЕВОЈКА: Јао! Злоћо мала, велика! Мора шаргарепица да се једе, кашица од шаргарепе је добра?... Ето ти.. Не сме Беба никога да уједа!
(Беба чуја Девојку.)

ДЕВОЈКА: Еееј, пуштај... Пуштај... Јао, јао, јао, молим те, пусти ме... пусти Бебо своју секу, даће теби твоја сека, и папицу па и млека.

(Беба је њусиши.)

ДЕВОЈКА: Бебице, Бебице. Није лепо то што си урадила.

БЕБА: Будало једна! Ти ниси лепа. Ти си ружна, ти си жаба крастача!

ДЕВОЈКА: Немој тако. Ја сам лепа, и ти си Бебо лепа. Ружне су ружне речи и псовке... Зар није ружно рећи неком да је будала? И да је жаба крастава?

БЕБА: *(Почиње да ђовори бебећи.)*
Оцу! Баш оцу да ти казем сваста! Пицка ти мателина, бубо гадна! Нецу да једем салгалепицу! Каканице једна.

ДЕВОЈКА: Ово су ружне речи... РУЖНЕ!
(Публици.)
Пссст... Приметила сам, док не пије свемирско млеко почиње да се смањује и да прича као беба... Заговарајте је мало, покушаћу да јој узмем флашицу. Јао, само да се Беба смањи! Јесте да је штета да јој се баш све смањи али, смањи се Бебо па макар и псовала.
(Публици.)
Свађајте се мало са бебом. Реците јој: не сме да се псује...

(Публика и Беба се надвикују. Девојка се шуња иза Бебе.)

БЕБА: Оцу да псујем! За инат! За инат! Кромпирова златице.

(Девојка зграби флашицу. Беба дохвата новине.)

БЕБА: Дај ми фасицу... Фасица је моја! Вати фасицу...

(Беба замахне новинама, девојка дигне руке да се заштити, беба истргне флашицу из Девојчине руке. Пређе на сујројну сцрану сцене и крене да њије, али ђа девојка њресреће.)

ДЕВОЈКА: Неее!!!

ТОН – ФЛАШИРАЊЕ (Беба ђуцне из флашице. Како најтежне из флашице, њако се свейлоси у флашици њали, њрејери зеленкасио. Сви осим Бебе се коче). – 3 сек.

Сцена 8.
ОТАЦ

(Улеће Отац.)

ОТАЦ: Не мрдајјјј...

(Беба напјежне.)

СВЕТЛО – ФЛАШИРАЊЕ

(Истиој моменти Отац се укочи у речи и покрећу. Рука са шишићољем му остијаје у ваздуху. Беба се, у пуној величини и снази исправља. Запјеже мишице. Како Беба пресипане са пијењем иако се свейло флашице жаси и сви актери постијају покрећљиви... Девојка и Отац у глас.)

ОТАЦ: Ко сте ви?

ДЕВОЈКА: Ко сте ви?

ОТАЦ: Ја сам отац!

ДЕВОЈКА: Ја сам небиситерка!

ОТАЦ: Ко је ова длакава мајмунчина швалерчина са вама? Где је моје дете?!

ДЕВОЈКА: Нећете ми веровати, али то је ваша беба.

ОТАЦ: (Претрети шишићољем Беби).

Којешта. Слушај ти орангутану један, одмах да си напустио мој стан! Где је моја беба?

ДЕВОЈКА: Али, господине, то је ...

БЕБА: Девојко, ко је овај, овде са пуц – пуц? Ја га не познајем.

ДЕВОЈКА: То је твој татица.

ОТАЦ: Не, ја сам његова баба.

БЕБА: То мој татица?!...

(Распаче се.)

А зашто хоће да ме убије?

(Отац сакрије шишићољ иза леђа.)

ОТАЦ: Никога ја нећу да убијем. Ја само хоћу моју бебу.

ДЕВОЈКА: Шта ће вам та пиштољчина, зар не видите да сте расплакали дете...

ОТАЦ: Које дете, какво дете? Шта зна дете шта је шиндивила од педесет кила! Ја сам чуо да је она моја препустила бригу о детету некаквој, тамо,... шта ти ја знам.

ДЕВОЈКА: Хвала. Ја сам та – штатијазнам и склоните тај пиштољ испред мога носа.

ОТАЦ: Нећу, ја сам дошао да отмам своју бебу, да је спасем своје зле и покварене жене, и, таквих као што сте ви и овај овде.

БЕБА: Нећу таквог тату ! Бууу...

(Удара ногама о под.)

ДЕВОЈКА: Господине, ово је заиста ваша Беба... од јутрос пије ово зелено свемирско млеко и непрекидно расте и смањује се... Кад га пије, онда расте и говори нормално, као одрасли, кад не пије, онда почиње да тепа, као и сва мала деца... Ево, питајте њих, нека вам они кажу.

(Публици)

Да ли је ово његова беба?

ОТАЦ: *(Публици.)*

Људи, да ли је ово заиста моја Беба? ... Не могу да верујем.... Мој мали слатки синчић – па оволики, Боже колики му је!... Ја немам толики, то није мој син! Страшно, шта сад да радимо? Ја сам очајан и неутешан... Хоћу са мојим малим да идем у зоолошки врт. Да га водим у Позориштанце.

ДЕВОЈКА: Немојте сад и ви да се расплачете... Ево, расплакаћете и мене...

ОТАЦ: Како да се не расплачем? Кад је мени најважнија децја срећа... Хоћу са својим дететом да играм фудбал, да пецам...

(Раздрњоче се.)

Да јуримо женске.

(Отац крене да заљри сина.)

Сине...

(Не може да га заљри јер је велики.)

БЕБА: Тата, татице мој.

(Узима оца у наручје.)

ТОН – ВАЛЦЕР, џлус налейљен “Кевин ујад”

(Улеће Мајка. Вийла кишобраном.)

Сцена 9.
БРАЧНА СВАЂА

МАЈКА: Шта ћеш ти овде, ларво од човека?! Где је моја беба?
(Гледа у празну колевку.)
Шта тражи овај голи, мужевни, младић у моме стану?
Срам вас било девојко! Где је моја беба?

(Отац и Девојка показују прстом на Бебу.)

МАЈКА: Шта ми показујете прстом? Као да никад нисам видела голо мушко. Срам вас било, стингери једни.

(Уице кишобран девојци у жруди.)

ДЕВОЈКА: Т, т, т, ... то је ваша беба.

ОТАЦ: Јесте, то је наша Беба....

МАЈКА: Слушај ти, црву купусни, одмах да си вратио моје дете!
(Ойме му иишиољ и йоломи му кишобран о жлаву.)
Девојко, шта је овај бедник урадио са мојом бебом? Јао, сломила сам нокат!

ДЕВОЈКА: Прво је хтео да отме бебу, па је онда видео да је беба порасла зато што је пила зелено млеко, па се онда расплакао, па сам се ја расплакала.... Па, па онда сте ви дошли... па, онда је... Ја ово више не могу да издржим... полудећу!

(Девојка излеи из йросйорије...)

БЕБА: Престаните са виком и свађом! Откако сам се родио ви се само свађате! Не могу више да вас слушам!

ОТАЦ: Је л' чујеш шта ти каже мој син?

МАЈКА: Ако је ово твој син, онда сам ја твоја унука. Амебо, има ли негде да се купи лак за нокте?

ОТАЦ: Нема... Јесте, ово је мој син, моја беба. Кад пије зелено млеко из зелене флашице онда расте и говори нормално, кад не пије онда се смањује и тепа – ево, нека ти каже публика. Кажите овој неразумној и злој жени, чија је ово беба.

МАЈКА: Стварно?... Ви мене лагите... Не лагите?... Сад ћу ја то да проверим.... Моја беба, моја мала беба има ту, ту на гузи, младеж у облику снежне пахуљице... А тако се журим, фризер ме је померио за дванаест.
(Мајка се залеи, завлачећи жлаву иза бевиних леђа смакне јој жаће, йаман йолико да угледа младеж.)
... Сине!

- БЕБА: *(Свлачећи сама себи гаће и зледајући се иза леда.)*
Тата!
- ОТАЦ: *(Пали цигарету оним њишњом којим је махао јер је њо њишњом-уљач.)*
Шта сад кажеш, а?
- МАЈКА: Немам речи... Јао ка – ка – каквог синчину ја имам!
Мајчино срце само што није стало. Јао шта ми то радите,
неваљалци једни...
(Пали и она цигарету.)
- ОТАЦ: Немој да се пренемажеш, знам ја тебе.... Запустила си ово
дете – зато овако и изгледа. Ти си крива.
- МАЈКА: Ђути, црвићу мизерни. Ти ниси никакав отац. Ја сам, ја сам
добра мајка, и мени је срећа мога детета најважнија.
- ОТАЦ: Е, баш није тако, ти си једна себична жена, само на себе
мислиш. А мени је, дечја срећа најважнија. Мени ће дете
да припадне!
- (Обоје нервозно њуше стварајући облак дима. Истовремено њрилазе беби,
свако је хваћа за њо једну руку... Беба се љуши у диму.)*
- МАЈКА: Никад! Само преко мене мртве можеш да добијеш дете!
- ОТАЦ: Сине, хајде са твојим татом. Ја сам добар човек!
- МАЈКА: Сине, остани са Мајком. Он није добар човек!
- БЕБА: Пустите ми луке! Пустите ми луке!
- ОТАЦ: Не пуштај му руку! Чим не пије зеленмлеко почиње да
тепа.!
- МАЈКА: Добра идеја. Не пуштај га, смањиће се.
- БЕБА: Бији, буји, пуштај!
- ОТАЦ: Не пуштај, смањује се!
- БЕБА: Бојииии! Боји!
- ОТАЦ: Смањи се сине!
- МАЈКА: Смањи се.
- (Беба се истјргне, они њресну на љузе, њј. дујења.)*
- БЕБА: Нецу да се смањим, док ви не поластете!
- (Беба се њење на стјолицу, отац и Мајка се њридижу на колена и њружају
руке ка беби.)*
- ОТАЦ: Сине, дај нам флашицу!

МАЈКА: Даћемо ти сто правих флашица, ту су негде.

БЕБА: Нецу!
(Найнеће из флашице.)

ТОН – ФЛАШИРАЊЕ – 5 секунди.

СВЕТЛО

(Зелена светлост из флашице заслепљује оца и мајку... Отац и мајка се укоче и увијају од болова. Као да их на тренућак хваћа сирума ... Беба сипућа флашицу, несћаје светлост... Отац, сав ужаснућ, испрчава из куће...)

БЕБА: (Дрекне.)
Ја сам супер бебааа! Ја сам Терминатор!

ОТАЦ: (Излазећи на коленима.)
Полицију, полицију, зовите полицију! Мој син је постао чудовиште!

ТОН – Одлазак оца. Средњи мол.

Сцена 10. МАЈКА И БЕБА

(Мајка осћаваља цигарету, уноси му се у лице и шепатућим сленгом говори)

МАЈКА: Бас је добро сто си отелао ту кукавицу, тог злог оца, који је хтео, тако пицкаст да те отме од мене.. Знас, њему смета сто си постао велики, мени то уопште не смета, нека си ти мени велики и јак... Ето, ја уопште не питам: Засто си ти сине поластао тако? Засто?

БЕБА: Нећу да ти кажем, погоди сама.

МАЈКА: (Пресћаје да шепта, озбиљно га убеђује)
Једва чекам да тај, твој отац, он ти и није никакав отац, нестане. Суд ће бити на мојој страни. Одмах се види да ти ниси његов син, ако ико зна, ја знам, никада он, ни кад се надува није био таква мушкарчина, увек је то било ко од беде, бедни мекани црвић, амеба... Никада нећемо ми, сине мој, да жалимо за њим. Он је неваљао, и зао! Знам – уопште није добар, а ја сам јако добра и ја сам теби највише потребна – јер ја сам мајка. Ти ћеш, синчино моја, мушкарчино моја, узданицо моја, то је питање само дана, освојити власт и постати председник ове килаве државе. Сине! Председниче мој!!

БЕБА: Ја тебе не познајем. Моја мајка не може тако да говори. Какве су то речи: Зао, неваљао, црв мекани, амеба, пиц-каст, власт, председник државе...? То су ружне речи. РУЖНЕ. Ти ниси моја мама! Ти ниси моја мама!!! Ја нећу власт, ја нећу да будем пр'дседник! Ја хоћу да будем детеее!!!

МАЈКА: Докторе! Хитно доктора! Мој син је болестан, не познаје своју мајку. Неће власт! Неће да буде председник државе! Он је болестан! Доктораааа!!!
(Одлази ђузећке.)

ТОН – Одлазак кеве. Крајњи мол.

Сцена 11. БЕБА САМА

(На с'иолу су ос'ијале циџарей'и и у'ијаљач. Беба радознало ѓледа у циџарей'и. Одлаже флашицу на с'ио. Узима циџарей'у, с'ијавља је у ус'ија... а за'ишм је и 'ијали. Пуши... Кашиље, 'иљуцка, 'ијера дим од себе... 'ионово увлачи димове.... 'иеш'ија.)

БЕБА: (Од овоџ 'ијрену'ијка Беба 'иочиње да 'иеш'ија.)
Нећу власт, нећу да будем плецедник килаве длзаве... Бас од'асли имају цудне цуцле! Дими се, смди, и јос се касле од ње... Какво је то млеко у диму?... Цигајета? Не знам ја ста је цигајета. Ја видим плед собом цуцлу без фашице. Кад је цуцлам она се дими и... и хвата ме несвестица... Све ми се влти плед оцима.
Боји гава... Не боји – све ми се цини оцу да полетим.... Да повуцем ја јос један дим, па цу онда да летим, летим... Да повуцем?... Е, бас оцу да повуцем.
(Кија)
Сит! Сит! Сит!

(Јако се закашиље. Нас'ијавља да кашље и у следећој сцени.)

ТОН – ис'ијекидано.

Сцена 12.
ДОКТОРКА

(Улећу Момак и Докторка. Докторка је сисајна и жузашна – велики вайон од сширојора.)

МОМАК: Ево га, ево га! То је он! Био је овако
(Показује рукама)
као прасенце мали! А сад је ко попино прасе. За, за пет минута је порастао, оволикооо!

ДОКТОРКА: Интересантно.
(Загледа му се у жаће.)
Јако интересно! Страхота једна! Реците ми, како је то – за пет минута порастао?

МОМАК: Има зелену флашицу, са зеленим млеком – кад пије из ње...
(Примећује да Беба нема флашицу у руци.)
Сад нема флашицу са зеленим млеком – јер је зелена флашица са зеленим млеком... тамо....

ДОКТОРКА: Какве сад везе има флашица? Он се гуши од кашља... Има велики кашаљ.

БЕБА: *(Кија)*
Сит! Сит! Сит!

ДОКТОРКА: Шта каже?

МОМАК: Шит, шит. Пссст... Привуците му пажњу нечим док се ја дочепам флашице.

ДОКТОРКА: Шта да радим?

МОМАК: Очијукајте се! Намигујте му! Машите му....

ДОКТОРКА: Шта да радим ако навали, таква “страхота”, на мене?

МОМАК: Ма не зна он то на шта ви мислите, он је беба. Машите му.

ДОКТОРКА: *(За себе)*
Ма шта ја знам шта он зна... Уууу! Бууу! Гу – гу! Буци, буци!

(Момак се љикрада сјолу и флашици. Беба примећује то крећанье... нагло се баца према сјолу, жура Момка и хваћа флашицу.. . Момак љада на њод.)

МОМАК: Упомоћ! Смирите га!

ДОКТОРКА: Како да га смирим?

- МОМАК: Ви сте докторка, а не ја! Стекните његово поверење.
(*Гура докторку испред себе.*)
Кажите, кажите му да ћете да му помогнете да заустави кашаљ...
- ДОКТОРКА: Бебо, мала бебо...
- БЕБА: (*Кија*)
Сит! Сит! Сит!
- МОМАК: Немојте да му тепате, употребите ауторитет.
- ДОКТОРКА: Употребиху ја вас. Шта ме вучете за мантил?!
- МОМАК: (*Вадећи слушалице из докторкиног џепа.*)
Ставите слушалице и употребите ауторитет.
- ДОКТОРКА: Хм... овај? Знате ли ви, бебо једна, шта је то ауторитет?
(*Беба кашље и одмахује главом.*)
- МОМАК: Тако. Само му ви подвикните. Питајте га где је моја девојка.
- ДОКТОРКА: (*Смирујућим гласом.*)
Ауторитет, бебо моја, није кад се на некога виче... Ауторитет је то, да ми верујете... Ви кашљете, ја сам докторка и ја ћу наћи лека вашем кашљу... Реците ми: Пушили сте?
(*Беба показује руком на цигарету на поду.*)
Ништа се ви, бебо, не брините. Ја ћу сад овим слушалицама да вас мало слушам.... Тако.... Дишите.... Немојте да дишете.... Кашљите... Јако!
(*Истовремено: Докторка се одмакне од Бебе држећи истегнутом руком слушалицу на његовим џрудима... Обраћа се Момку, као да Беба не чује.*)
Брзо, узмите из моје торбе шприц и ињекцију... Ово је случај за науку... Морам да га сачувам за науку, страхота...
- МОМАК: (*Пейљајући по њорби*)
Питајте га, шта је урадио са мојом девојком.
- ДОКТОРКА: Дишите! Не дишите! Кашљите! Не кашљите!
(*Момак је узео шприц са ижлом, сав окуражен њрилази Докторки и Беби. Прети шприцем.*)
- МОМАК: Сад ћемо да га средимо.
- ДОКТОРКА: Пест. Морам да га доведем у погодан положај. Забога, сакријте ту ињекцију... Хајде, нека беба подигне мало ручицу...

(Докторка ослушкује бебу испод мишке и покушава да га окрене у положај леђима према себи. Беба кашље и смеје се.)

БЕБА: Доктолко, немојте, ја сам голицлив... нецу, голицлив сам...

(Докторка узима шприц из Момкове руке. Гесловима показује Момку "Зар не видиш да су ми руке заузете, помози". Покушава оном испом руком, у којој држи шприц, да смакне Беби њамперсе са гузе.... Момак коначно схвата да по преба он да уради... Придржава мало смакнуће гаћице. Беба се врти смејући се, измиче... Примићи ињекцију.)

БЕБА: Хи – хи – хи.... Ви ме гилицете... Ста ми то ладите?! Ја цу вас све!...

(Беба хвата Момка за руку у којој држи шприц. Опиимају се. Кад га прећи њућ повуче Момак њопусић и заједно забију докторки ињекцију у гузу.)

ТОН – ИНЕКЦИЈА – Убод,

(Момак, видевиши како се изла забија у докторку, пада у несвесић. Докторка њоне у сан.)

БЕБА: Јао, ста сам уладио?! Сад цу морати доктолку да носим код доктола... Не, боле да је ја оставим у овај амелицки плакал.

ТОН – ПЛАКАР – ѡрескање вратиима. Дућли мол.

(Беба сакрива онесвеићену Докторку у плакар. Момак, који је све време лежао на земљи, повремено је дизао главу и ѡсмаћрао шћа се збива – кад би му се учинило да га Беба ѡсмаћра, брзо би ѡкривао главу рукама... Беба долази на ѡросценијум. најтеће из свемирске флаице, замисли се... оћићава се.)

БЕБА: Страхота, како сам ја јак. Све је на мени тако јак и велико...

(Погледа се испод ѡамперса).

Титанско! Не могу да верујем да ме тата и мама неће. Они се само свађају и баш их брига за мене. Нико мене не воли, смо ми гурају гадну кашицу од шарагарепице у уста, говоре ружне речи и хоће да ме боду ињекцијом у гузу. Е нису могли! Постао сам зао и ја сам њих почео да бодем у гузу! Трас! Ружно, баш ружно. Ко је крив што сам ја постао зао?

(Гледа се у огледало)

Јој, колка главуца! Ти си крива за све. Мора да је у теби огроман мозак...

(Гура ѡрсћ у уво)

... Ево, могу да га напипам, толико је велики као да хоће да изађе из моје главе...

(Окреће се према публици и почиње да шаја јер није ишо из зелене флашице.)

Знате ста, лепо мени каже моја мама, ти цес сине да постанес председник килаве државе. Е бас оцу! Ја сад идем да се мало пlosетам, да извидим ствал, како цу да узмем ту рузну рец, ВЛАСТ! Хоцу, бас хоцу власт! Власт, власт, власт...

(Беба се вреба мало са Момком и оде. Уверивши се да је Беба оишла, Момак, послушјући, полако ушаје... Беба се нагло враћа. Момак пада ко прошац Беба заверенички гледа по просјорији...)

БЕБА: Ако хоцу власт, онда ми тлеба доктолска толба са инекцијама! Све цу ја њих, боц – боц у гузу и, док они лалају, ја цу да узмем власт.
(Ислазећи понавља)
Власт, власт, власт...

(Момак, послушјући, полако ушаје...)

Сцена 13.

ТОН – свемирски мојо. Свемир, слепање, кораци, циликање...

СВЕТЛО – шрејераво зеленкасто.

(Момак се укочи)

(Брзо улази Зеленбеба, за њом, гежајући се, јури Зеленмама; хваћа Зеленбебу за уво.)

ЗЕЛЕНБЕБА: Нимиј вичиш мини иви! Нимиј вичиш мини иви! Ји сим дибри биби!

ЗЕЛЕНМАМА: Мора мама вуче уши, пиле мамино зелено. Да ниси дало своје зелен млеко Беби не било проблема. Видиш шта се деси кад не слуша се мама.

ЗЕЛЕНБЕБА: Видим, видим, писти иви! Били! Били!

ЗЕЛЕНМАМА: Ништа не видиш. Беба опасна, хоће власт, хоће буде председник килаве државе. То свемирски дипломатски инцидент. Наша планета буде крива. Зеленбеба буде крива. Зато вући уши!

ЗЕЛЕНБЕБА: Милим ти, нимиј мини вићи иши. Никид виши нићи бити нивиљили, никид виши!!! Јии, јии!

(Зеленмама, шаглећи за уво, одвлачи Зеленбебу са сцене. Пресјаје зелено свейло и свемирски звукови.)

Сцена 14.
МОМАК И ДОКТОРКА

(Момак се оћкочи, ослућкујући, полако устјаје...)

МОМАК: У – јее! Ово је хаос! Имам утисак као да је три дана прешло преко мене.

(Публици.)

Јесте ли видели? Замало да квећнем! Зууук и оде ја. Маме ми, видели сте, овај бевслон је могао ко “Биг – меког” да ме спљеска. Како ме је, еј, чука хоће да ми фијукне... Види!

(Задиче кошуљу.)

Сав сам тиркизан по лећима, ко зна шта ми је радио и шта ће тек да ми ради кад постане председник килаве државе...

(Изненада се окреће према публици.)

Јадна докторка, оптужиће је за саучесништво у државном пучу... Бевслон је од ње добио торбу са ињекцијама...

(Полако прилази лакару, одикрине враћа. Кроз одикринућа враћа исјада доктјоркина жуза са забијеном ињекцијом. Вади ињекцију из жузе, окреће се и прилази лампи. Као оћчињен буљи у ширци, чииа:)

МОМАК: *(Сриче)*

Цинцили – мицилин – успавалин...

(Пије врх)

Јао што је оштро!

(Иза његових леђа, Доктјорка се разбудила и са сћрахоћним изразом на лицу му прилази.)

ДОКТОРКА: Сад ћу да те комирам, транжирам и кремирам ! Дај овамо ту ињекцију, монструме из свемира!!

МОМАК: *(Бежећи)*

Нисам ја монструм из свемира, ја сам девојчин дечко.

ДОКТОРКА: Како ниси, имаш четири ока, два носа, четири руке и две ињекције!

МОМАК: Немам. Имамаммам само два ока, а ви сте пијани и видите дуууплооо!

ДОКТОРКА: Ја пијана!? Е сад ћу ја тебе да опијем од батина, нева-спитани свемирски створе! Ја пијана?

(Доктјорка хвата поћвиши. Јуре се)

МОМАК: Нисте, нисте ви пијани , хтео сам да кажем да сте опијени!

ДОКТОРКА: Опијена, а? Мени, старијој госпођи тако? Опијена, а? Опијаћу ја тебе!

(Трас, ѿрас, ѿрас ѿорѿвишиом ѿо леђима Момка.)

МОМАК: Јој! Случајно сте пали, јој, госпођо извинте, јој, на ињекцију, јој... И тако три пута, госпођооо!

(Момак усїева да ухвѿи слободном руком врх ѿорѿвишиа, навлачи се са докѿорком.)

ДОКТОРКА: Стој, стани! Дај докторки ињекцију. Докторка најбоље зна шта се ради са ињекцијама.

МОМАК: Јесте, кад бих био толико луд. Па да ви мене мало боц.

ДОКТОРКА: Часна докторска реч, нећу боц. Пустите портвиш.

МОМАК: Добро, а колико ја носева имам?

ДОКТОРКА: Два. И то повећа. Пустите бриска!

МОМАК: *(Намиџује ѿублици)*
А колико ињекција имам у руци?

ДОКТОРКА: Две!

МОМАК: Две?

ДОКТОРКА: Две! Шта се правите лудим! Пуштај рундуљу!!!

МОМАК: Добро, даћу вам једну ињекцију, друга мени.

ДОКТОРКА: Хоћу обе! Ма пусти тај портвиш!!!

(Докѿорка усїе да исѿрѳне ѿорѿвиши. Јурњава се насѿавља.)

МОМАК: А, ту смо значи? Ви би сте мене мало да комирате, кремирате, транжирате!

ДОКТОРКА: Само због науке, мало, неће да боли.

МОМАК: Нимало! Јој!

(Врѿе се око једноѳ сѿуба. У једном ѿренуѿику Момак изведе конѿра ѳаф – налази се докѿорки иза леђа, забија јој инекцију у ѳузу. Она се онесвесѿи. Момак је ѿеѳли ка ѿлакару. Почне да ѿишѿи мобилни. Момак заборавља да му је Докѿорка на рамену, исѿовремено ѿокушава да се јави на мобилни...)

МОМАК: Јао моја чука, госсспођа има пола тоне! Ало, мацо, куцо!
(Удара мобилним о ѳлаву.)
Закаснио сам! Можда је у невољи, моја девојка је можда у невољи.? Зуки бејби! Долазим!

(Иза кулиса се зачује тиресак и вика. Снажно ударање по вратима. Глас попути трмљавине!)

ЦАЈКАН: *(Off.)*
Отварај! Отварај! Отварај кад кажем!

МАЈКА: *(Off.)*
Провалите врата! Моја беба!

МОМАК: Аааа! Ево га опет! Руши, ломи, кида све пред собом...
Зукиии! Зукиии! Зукиии!

(Момак, све са докторком на леђима, крене да испрчава кроз салу са љубицом... враћа се назад, убацује докторку у љакар, два три пута се враћа јер се враћа од љакара отварају под тириском врата... коначно, враћа од љакара су заворена и Момак испрчава кроз салу.)

ТОН – проваљивање врата.

Сцена 15.

ЦАЈКАН

(Улазе Мајка и доброћудни Цајкан. Цајкан је мало чудан. На ногама има црне циплице као и Беба; образи су му румени као и у бебе – уопште, да нема на очима тамне наочаре и велике налепљене бркове, помислили бисмо да је то Беба прерушена у Цајкана – касније ће се открити да је то ајсолутично иако.)

МАЈКА: Зашто смо проваљивали врата кад ја имам кључеве?

ЦАЈКАН: Зашто сам провалио врата, кад ви имате кључеве?

МАЈКА: Шта хоћете тиме да кажете? Да сам вас ја натерала?

ЦАЈКАН: Ви сте се успаничили: моја Беба, па моја Беба!

МАЈКА: Сигурно да сам се успаничила кад сам видела вас пред својим вратима! Откуд ви овде? Докторка је требало да дође.

ЦАЈКАН: Госпођо, из овог стана су допирали веома сумњиви “шумови”.

МАЈКА: Боже, детета нигде нема. Мог глупог мужа нигде нема. Докторке нигде нема!

(У току целога овог свађалачког дијалога мајка по свим ћошковима, испод столице, испод преседа, изражи Бебу. На крају је сјане на сред собе чувајући косу.)

МАЈКА: Јао! Јао, нема ми детета! Нестало је моје дете! Јао, милицију, шта радиш док ми дете страда, док ми дете краду?!

ЦАЈКАН: *(Почиње да њрича као беба)*
Господзо, ми смо увек на плавом месту, у плавом тленутку.

МАЈКА: Шта је то са вама? Зашто тако говорите?

ЦАЈКАН: Како ја то говолим?

МАЈКА: Ви се спрдате самном. Зашто тепате кад говорите? Мислите да сам измислила Бебу? Мислите да сам луда!

ЦАЈКАН: Ниста ја не мислим, хоцу циненице.

МАЈКА: Сад сте ме увредили! “Хоцете циненице?”

(Мајка крене ка лажном Цајкану – овај се одмиче. Тренућак најпешееиине њрекида улазак Оца.)

Сцена 16.
ОПЕТ ОТАЦ

ОТАЦ: Ха! Ту сте! Одлично... Баш је добро што сте и ви ту. Цео град је у паници! Беба, наша Беба – наша велика Беба хара по граду, препада људе, нарочито политичаре, боде их ињекцијама, од једног је отео државни печат и виче “Држа-жава то сам ја”!

МАЈКА: Мајкин син!

ОТАЦ: Жене се саме бацају пред њега!

МАЈКА: Нека се бацају, све ће оне гласати за мајкиног сина!

ОТАЦ: Круже гласине. Кажу да је чак и једно униформисано лице успавао и украо му униформу...

(Мајка њочиње сумњичаво да загледа Цајкана. Овај се одмиче.)

МАЈКА: Стварно?

ОТАЦ: Тако се прича у народу.

МАЈКА: А да ли се прича, у народу, да то униформисано лице “суска” и тепа?

ЦАЈКАН: *(Изненада.)*
Ено! Несто се мице!

ОТАЦ

И МАЈКА: *(Отац и мајка у глас.)*
Где? Где?

ЦАЈКАН: Тамо! Под клеветом! Длсте га! Пузи под клеветом!

(Отац и Мајка скачу ка кревету, завлече се испод њега... Овај шренућак Цајкан користи да из њега извади свемирску бочицу са млеком. Скида тамне наочаре са лица, одлеи један брк и намижује публицу.)

ЦАЈКАН: Замало да ме отклију.

(Наијеже из бочице.)

ТОН – Флаширање 5 секунди.

СВЕТЛО – шрејераво.

(Мајка и Отац се коче под креветом. Беба – Цајкан поново сакрива бочицу у ње – говори публицу.)

ЦАЈКАН: Пст! Власт само што нисам узео. Ускоро ћу постати и председник ове килаве државе. Намерно сам се прерушио у Полицајца. Хоћу да видим колико и како ме моји родитељи воле... Све ћу да их испитам... Нећете да ме издате?... Ко писне, зна се шта стисне...

(Мајка и Отац се извлаче испод кревета. Цајкан, поправљајући униформу, наочаре на носу, испрс се испред њих. Цајкан – Беба, од овога шренућка игра тако да има и непрекидно однос према публицу: намижује, чини гестове рукама, ногама, телом. Мајка и Отац се нешто дошаптавају и загледају Цајкана.)

ОТАЦ: Испод клевета....

МАЈКА: Нема ниста!

ЗАЈЕДНО: Птицице.

ЦАЈКАН: Шта вам је, саберите се. Није то “клевет” него кревет, и не каже се “ниста” него ништа и није птицица него птичица

ОТАЦ: Опростите, не знам шта ми је – то ме је ова моја наговорила...

ЦАЈКАН: Шта вас је наговорила?

(Мајци.)

Шта сте га наговорили?

ОТАЦ: Па то – “клевет”...

МАЈКА: Ништа га ја нисам наговорила! Обоје смо осетили да се кочимо, а овај...

ОТАЦ: Јесте, обоје смо осетили како се кочимо.

- ЦАЈКАН: Ааа! Зато сам се и ја укочио... Још ме увек кочи у врату.
- МАЈКА: Верујте ми, толико сам постала сумњичава да сам чак једнога тренутка посумњала у вас....
- ЦАЈКАН: У мене? Па зашто у мене?
- ОТАЦ: *(Испрчи се.)*
Мислили смо да сте ви наша Беба – прерушена.
- ЦАЈКАН: Господине, госпођо! Па где би ја вама тако нешто урадио. Моја униформа говори све... Слушајте. Ви сте родитељи и ви бисте морали да знате шта је са дететом.
- ОТАЦ: Ми знамо.... Уствари, ми не знамо....
- МАЈКА: Ти не знаш! Ја знам.
- ЦАЈКАН: Стој! Ни речи више... Хоћу прво да чујем како је све почело. Госпођа Мамо, изволите, имате реч.
- МАЈКА: Почело је тако што је опет нестала флашица са млеком и беба није доручковала.
- ЦАЈКАН: Чекајте, ко је нестао? Флашица или Беба?
- МАЈКА: И флашица и... Беба је после нестала – у ствари није, него се претворила у, у велику огромну Бебу...
- ОТАЦ: Тридесет и шест флашица је нестало! Она их је све погубила. Зато је моја сирота Беба, која није доручковала до предвече, морала да пије то зелено, свемирско млеко.
- МАЈКА: Ништа није она морала да пије! Да ти мени ниси “пијо” крв – пијавицо једна!
- ОТАЦ: Ја теби пио крв?! Ти си мени...
- МАЈКА: Јеси, јеси! Када сам се удавала, рекао си – “На рукама ћу да те носим, цвећем ћу да те китим, ни прстом нећеш морати да мрдаш – само ћеш да уживаш и да путујеш по свету!”
- ОТАЦ: Да си заслужила, путовала би.
- МАЈКА: Ја нисам заслужила? Срам те било. Јесам ли ти родила сина?
- ОТАЦ: Ха! Значи син је само мој!
- МАЈКА: *(Бусајући се у џруди.)*
Мој је! Само мој!!!
- ОТАЦ: Он је мој и само мој!
- МАЈКА: Ти си украо моје дете!

ОТАЦ: Ти си украа моје дете!

МАЈКА: Он је!

ОТАЦ: Ти си!

МАЈКА: Он је!! Мени је срећа мога детета најважнија!

ОТАЦ: Ти си!! Мени је срећа мога детета најважнија!

ЦАЈКАН: *(Дуне у њишићу.)*
Ни реч више нећу да чујем!... Прво ти одговарај. Јеси ли ти, жено овога мужа, украа дете које ја још нисам видео?

МАЈКА: Нисам. Ја сам мајка.

ЦАЈКАН: Јеси ли ти, мужу ове жене, украо дете, које ја још нисам видео.

ОТАЦ: Нисам. Ја сам отац.

ЦАЈКАН: Овде мене неко масно лаже! Где је то ненормално дете?

ОТАЦ
И МАЈКА: *(Мајка и Отац у глас.)*
Није наше дете ненормално!

МАЈКА: Моје дете је више него нормално.

ОТАЦ: Моје дете, је толико нормално да је то ненормално.

ЦАЈКАН: *(Пошћуно слушајући.)*
Чекајте! Како може неко бити толико нормалан, да је то ненормално?

(У њом тренућу, иза Цајканових леђа, обасјана зеленкастим светлостима, на њишићима, њишић балерине, уз њишићу, пролази Зеленмама. Изговара њекс не сјајући, и излази на друћу сјајућу просјајући.)

ЗЕЛЕНМАМА: Нема моје Зеленбиби? Нема Бебе. Нема Флиашице.
Врати се Зеленбиби, неће тебе Зеленмама вући уши!
Зеленбибии!

(Како је Зеленмама несјала, и са њоме зеленкастим светлостима, њако су се Цајкан, Мајка и Отац ошкочили и поскочили.)

ОТАЦ
И МАЈКА: Ено га! Ено га! Ено га!

ЦАЈКАН: Мене овде неко масно фарба! Сав сам се презнојао од вас и ваше приче! Сав сам се укочио слушајући како вам је неко украо бебу! Где је та беба?

МАЈКА: Сад је прошла.

ЦАЈКАН: Ко је “прошла” и ко је “прошло”? Шта је прошло?!!

МАЈКА: Зелена свемирка која је моје дете зачарала.

ОТАЦ: Зелени свемирац који је мом детету дао зелено млеко.

ЦАЈКАН: *(Заурла.)*
 Аааа! Бебо зелена! Где си бебо ненормална? Где се кријеш? Под креветом? Дај овамо ту колевку! Дај тај телефон! Где је? Ту је, у фиоци стола? Није! Да није овде? Ха, ево једних врата! Ту је!

(Оћвара враћа од шћажза. Она исћа враћа иза којих је Момак осћавио онесвешћену докћорку... Како се враћа оћварају, ћако из њих исћада, као сћуб уочена Докћорка. Цајкан једва сћиже да је ухваци да не би ћала лицем на ћод... Сви ћровићиће. Цајкан је на ивици снаће и живаца... Докћорка – коју ићра Девојка – се буди.)

ЦАЈКАН: Јел’ ова васа беба?

ОТАЦ
 И МАЈКА: *(Мајка и Оћац у ћлас.)*
 Није! То је, то је докторка.

ЦАЈКАН: Извините, а ста сам ја? Знам, ово није беба. Ста сам ја?

(Мајка и Оћац у ћлас.)

ОТАЦ
 И МАЈКА: Ви, ви... ви сте Цајкан.

ЦАЈКАН: *(Цајкан – сад већ сасвим ћовори као Беба.)*
 Тако знаци? Па ста цу ја код доктола? Ако сам ја цајац, онда ја молам да идем да цувам безбедност насих градзана. Мени не тлеба доктол. Ја сам полицилицајац. Ја нисам зелени, ја сам плави! Ко ме тлеба зелена беба?
(Цајкан ћрво крене ка ћублици.)
 Молам блзо да нестанем! Оце да ме плепознају...

ОТАЦ
 И МАЈКА: *(Оћац и Мајка у ћлас.)*
 Он је? Није! Он је! Он је! Није! Није!

(Цајкан исћрчава. Мајка и Оћац забезекнућо ћледају њећов излазак, а заћим се окоме на Докћорку... Докћорка је већ дошла к себи.)

Сцена 17.
ОПЕТ ДОКТОРКА

ОТАЦ
И МАЈКА: Докторко, где је беба?!

ДОКТОРКА: То није беба, то је монструм, то је чудовиште. Отела ми је моју докторску торбу пуну ињекција! Може чудо да направи! Какви сте ви то родитељи?

ОТАЦ: Већ је направио.

МАЈКА: Ја сам, слушајте ви, мајка.

ОТАЦ: Ја сам отац. Добар отац!

ДОКТОРКА: То мајка више не рађа.

ОТАЦ: То отац више не ствара.

МАЈКА: Немој да се пуваш, црву бедни, него смисли шта сад да радимо.

ОТАЦ: Бебу морамо да нађемо и да је излечимо.

ДОКТОРКА: То никако. Беба је важна за науку и не сме се дирати.

МАЈКА: Ти ћеш да ми кажеш шта је за моју бебу важно? Да се ниси мрднула одавде док је ја не нађем... Платиће ми! За све ће да ми плати она небиситерка! Она ће да ми плати.
(Мајка истирчи.)

ОТАЦ: Госпођо докторка, опростите. Ја се извињавам због понашања моје зле жене.

ДОКТОРКА: Ја нисам заслужила да се на мене виче.
(Шмрца.)

ОТАЦ: Узмите марамицу. Тако. Смирите се... Реците ми, молим вас, на коју страну је отишла, знате, беба?

ДОКТОРКА: Мислим да је, тамо, тамо отишла.

ОТАЦ: Како тамо? Па тамо је отишао онај Цајкан.

ДОКТОРКА: Јесте – Цајкан, који је уствари...

ОТАЦ: Цајкан.

ДОКТОРКА: Не. Он је, уствари, Беба.

ОТАЦ: Како Беба? Кад је у, у, униформи...

ДОКТОРКА: Па зар нисте приметили како тепа кад говори?

- ОТАЦ: Госпoде Боже, изгледа да је истина, први пут истина, оно шта се прича у народу. Јао мени ако узме власт! Шта сте му то дали?
(Хваћа докџорку за рамена и џпресе је.)
Шта сте му то дали?!!
- ДОКТОРКА: Ништа. Ништа ја њему нисам дала. Ја сам хтела да му дам ињекцију “џиџимиџилина”, да му стабилизујем кардио-васкуларни, да га анестезирам и комирам.
- ОТАЦ: Немојте да ја вас комирам. Упропастили сте ми дете!
- ДОКТОРКА: Он је мене упропастио! Он је мени забио ињекцију у... погледајте...
(Задиже на џпрен манџил.)
Али наћи ћу ја њега и то сместа. Наука не може да чека!
(Докџорка изјури...)
- ОТАЦ: (Оџац исџрчава за њом.)
Каква наука, чекајте.

ТОН – дуџи мол

Сцена 18. БЕБА И ДЕВОЈКА

(Кроз оџвор на крову аџељеа џровирује џлава Бебе. Пажљиво силази низ сџејениџе скидајући са себе униформу џолиџајџа. При џом неџрекидно џридржава у једној од руку флаиџу и докџорску џорбу. Скинуџу униформу баџа кроз оџвор на крову.)

- БЕБА: Сва је слеџа да сам се ја добло плеобуко. Јесте ли видели како ниста нисте видели – уопсте ме нису плепознали. А онај, који је покусао да ме изда, зна се ста глизне!... Неџе мене нико да надмудли. Они су хтели мени инекцију, а ја сам све њих – тлас, у гузу! Тлас, тлас! Све џу да их избоџкам.... Оџу! У инат оџу! Видели сте моје лодителе? Само се свадзају. Бас их блига за мене. Е, неџе им успети да..... да се лазидзу. Нема лазвода!!! Наредиџу им, потпи-саџу указ, удалиџу дрзавни пеџат!
(Преџреса се...)
Изгубо сам длзавни пеџат... е, бас ме блига, попиџу зелен-млекџе и отеџу неки длуги длзавни пеџат!

(Беба најтежне добро из флашице.)

ТОН – Флаширање 3 сек.

СВЕТЛО – ирејераво

БЕБА: Хааа! Ја сам највећи! Ја сам супер беба! Нико ми ништа не може – баш сам зао. Ха, ха, ха. Ја сам најјачи! Ја сам најпапетнији! Ја сам најлепши. Ја сам ВЛАСТ. Па кад почнем, с позиције власти, женама да се бавим, саме ће се убијати због мене... Једва чекам.

ДЕВОЈКА: *(Off.)*
Бебооо... Бебицеес.

(Улази бојажљиво Девојка. Беба показује публици да ћути и почиње да се ирејивара као да је добра.)

ДЕВОЈКА: *(Провирујући.)*
Бебооо? Ево твоје дадилице. Дошла сааам!

(Беба леже на иросед држећи се једном руком за стомак, у другој скрива ињекцију.)

БЕБА: Ааа... Боли тибана.

ДЕВОЈКА: Јао! Шта је с тобом, бебо?

БЕБА: Боли тибана.

ДЕВОЈКА: Као да сам знала. Као да сам слутила! Опрости ми Бебо што сам те оставила... Знаш, нисам могла да отрим оптужбе твоје Маме да сам ја крива за све.

БЕБА: Аааа! Аааа! Јао....

ДЕВОЈКА: Уфф – уф... Шта те боли, где те боли?

БЕБА: Боли ме пупааа... пипни, ту пипни...

(Показује руком у којој је флашица на иуак.)

ДЕВОЈКА: Јој, не смем. Ти си тако велики.

БЕБА: Пипни пипни, ја сам маји.

ДЕВОЈКА: *(Публици)*
Како мали?

БЕБА: Маји, маји. Пробај.

ДЕВОЈКА: *(Публици)*
Шта да радим, да пробам?

БЕБА: Боли тибана.

- ДЕВОЈКА: *(Публици)*
 Свака права Српкиња би пробала, па нек кошта шта кошта...
(Беби) Реци ми, шта да урадим да прође тиба?
- БЕБА: Скини гаћице.
- ДЕВОЈКА: *(Поскочи.)*
 Уопс! Да скинем гаћице?
(Беба скаче са издигнутом ињекцијом.)
- БЕБА: Скини гаћицу да те боцнем у задњицу!
- ДЕВОЈКА: Ааа! Немој! Немој, молим те!
(Почиње јурњава њој соби... Девојка бежи, Беба је јури,... Руше све њој соби... Беба непрекидно испуштајући нападачке крике, Девојка испуштајући крике страха и преклињања.)
(Беба ипак успева да Девојку сагнута у угао, претварајући издиже ињекцију... Девојка клечи склоњених руку.)
- ДЕВОЈКА: Овако те молим, немој то да чиниш, ти си добро дете...
- БЕБА: Хаа! Преварила си се, ја сам неваљао, ја сам ружна реч – власт.
- ДЕВОЈКА: Није, није истина! Ниси ти неваљао! Бебе не могу да буду неваљале. Само смо ми – одрасли неваљали јер немамо времена да се играмо са вама.
- БЕБА: Баш сам зао и неваљао, ја сам три ружне речи, председник килаве државе. Боцнућу те, боцнућу те, боцнути, ти ћеш мало плакати...
- ДЕВОЈКА: Немој, кад те лепо молим.
- БЕБА: *(Премислила се.)*
 Добро, моли! Баш волим кад ме неко моли, власт воли кад је неко моли.
- ДЕВОЈКА: Прво да ме не дираш! Тако, остани ту!
- БЕБА: *(Трунка ножама.)*
 Моли! Моли, моли, моли!
- ДЕВОЈКА: Ево, ако треба клечаћу и молићу три дана, само да поново постанеш слатка мала бебица...
(Падне на колена и отицу до просценијума, мрмља ка публици)
 Боже, дај ми снаге да не поклекнем пред искушењем пред које ме стављаш, да не посрнем сирота, да не задрхти девојачко срце од снаге и мужевности власти...

(Беба се ђрохоћом смеје.)

ДЕВОЈКА: Молим те, смањи се... Немој да се смејеш. Буди поново “маји”. Смањи се, љубим те.

БЕБА: *(Почиње да ђовори бебећи.)*
Лубис ме?... Хоцес да ме полубис?

ДЕВОЈКА: Да се ниси померио с места! Ако обећаш да ћеш да се смањиш, ја ћу те пољубити и у образ.

БЕБА: Ја цу тебе да полубим!... Нецу образ, хоцу цмок!

ДЕВОЈКА: Нисмо се тако договорили.

БЕБА: Ста ме се тице.

ДЕВОЈКА: Добро, пружи ручицу.

БЕБА: Засто?

ДЕВОЈКА: Пружи ручицу, видећеш.

(Беба, на ѿрен збуњена, ѿружа руку са ињекцијом... Девеојка јој хићро оћима ињекцију и брани се њоме.)

ДЕВОЈКА: Само пробај! Јел видиш ову, ову иглу у мојој руци? Убошћу те, пробосћу те – пућићеш као жвака! Уишшш!

БЕБА: Бас ме блига за боц, хоцу цмок.

ТОН – Јурњава. УДАРЦИ У МИКРОФОН дочаравају ударце ѿо ѿелу.

СВЕТЛО – ѿрејераво.

(На крају јурњаве Девеојка ѿровири из кревеца – несћане, Беба ѿровири из кревеца – несћане, ѿровире обе ђлаве с ѿоћледом у ѿублику, ѿоћледају једно ѿрема друћом...)

ТОН – СТОП

СВЕТЛО – нормално

(Беба крене да ѿољуби Девеојку али, измећу Бебе и девојке, изрони и Момак из кревеца. Беба ѿољуби Момка. Девеојка и Момак излазе из кревеца. Беба наћне да ѿије из зелене флашице.)

ТОН – Флаширање 10 сек.

СВЕТЛО – ѿрејераво

(Момак оћивара кишобран и брани се од свейлосних зрака.)

МОМАК: Зукиии! Стижем у прави час, доносим спас! Погледааај! Свемирско светло се одбија о мој кишобран – уишшш! Не бој се! Још мало, и ми смо безбедни! Јеее! Адио килава власти!

(Девеојка и Момак одлазе.)

Сцена 19.
СВЕМИРСКА УСПАВАНКА

(Беба појипуно полуди. Хистерично вриши и удара ногама о под... Треска флашицу...)

БЕБА: Хоцу маму, хоцу тату! Нецу власт!

ТОН – Звинџ, свемирски звуци.

СВЕТЛО – зеленкасто, ипиправо.

(Улази Зеленмама.)

ЗЕЛЕНМАМА: *(Тејајући на свемирском)*

Ти – си ниваљали – дичко! Уши – чипам ниваљили дичко! Зишто прави ниририид по кући? Зишто боди људи? Зишто туци, зишто љуби дивојки? Уии. Квре.... Срам те било, ниваааљаалци јидаан.

БЕБА: Јао, јао! Засто ми цупаш уво? Ти ниси моја мама.

ЗЕЛЕНМАМА: *(Говори иправилно, одсечно.)*

Нисам – твоја – мама. Ја – сам – Зеленмама.

БЕБА: *(Трљајући уво.)*

Пеце. Ја сам Беба.

ЗЕЛЕНМАМА: Тачно. Ти си беба. Ти ниси зеленбеба. Зато ми врати зеленфлашицу.

(Поиправља модулацију гласа дуџмићима.)

... Где је зелена флашица?...

БЕБА: Тамо...

(Показује ирсом.)

ЗЕЛЕНМАМА: Одмах да си ми донела ту флашицу...

(Беба брзо узима флашицу и сиписка је уз себе...)

ЗЕЛЕНМАМА: Дај ми флашицу.... То је флашица моје мале Зеленбебе... Она је сад гладна...

БЕБА: Не дам. Хоцу и ја будем Зеленбеба. Мене нико не волиии! Постао сам и пледседник килаве дрзаве, па ме још мање волеее! Хоцу да будем Зеленбеба.

ЗЕЛЕНМАМА: Ти си Беба и не можеш да постанеш Зеленбеба...

Сцена 20.
ПОСЛЕДЊА БРАЧНА СВАЂА

(Улећу мама и тата свађајући се њаклено. Мачују се кишобранима.)

МАЈКА: Ти си крив за све! Црву безноги! Оговараш ме код власти, код мога сина.

ОТАЦ: Ти си крива! Све ти је важније! И фризер, и масер, аутолакирер, и клавирштимер, и водоинсталатер ти је важнији од твога детета! Где је мој велики син?

МАЈКА: Уишшш! Сад ћу да те смрвим! Овим рукама ћу да те згњечим гњидо набујала и да те набијем у ону колевку! Бићеш мањи од најмање бебе.

(Скида цицелу и луља га кишиклом. Отац се повлачи ка колевци.)

ОТАЦ: Немој са мном да се шалиш. Ја сам отац председника!

МАЈКА: Црвуљку бедни! Ја сам мајка председника и ја имам највећи утицај на њега. Одузећемо ти очинство!

ОТАЦ: Не шали се главом, глупа жено!

МАЈКА: Црвоточино мушка! Такав црв није могао да направи онакву мушкарчину. Развластићемо те као оца!

ОТАЦ: Не играј се са животом, кад ти лепо кажем. Ја сам спреман на све.

МАЈКА: Вишло кривонога!

ОТАЦ: Е, сад ми је доста! Довде!!!

(Отац њресне кишобраном о сину и крене ка Мајци.)

ТОН – Плакање са касејофона.

(Обоје се укоче у њокрећу. Прилазе колевци не верујући својим очима.)

ОТАЦ

И МАЈКА: *(У џлас)*
Моја Беба!

(Почињу да се оћимају за Бебу.)

ОТАЦ: Како се смањило!

МАЈКА: Твој мозак се смањило! Да га нису такле те твоје ручурде.

ОТАЦ: *(Докоћало се дећетато и бежи њо соби. Мајка јури за њима.)*
Јао, како се смањило?! Тако мала власт... јао, шта нам радиш сине?

МАЈКА: Смањило се сунце мамино. Смањило. Нека, није твојој мајци жао што није више председниковица мајка

(Мајка му оџме бебу. Беба дрњоче.)

ОТАЦ: Дај мени бебу. Видиш да код тебе плаче!

МАЈКА: Сигурно да плаче кад му дуваш у лице. Бежи, Човече.

(Развлаче бебу као да је од ђуме. Исџежу руке, ноге, киџу...)

ОТАЦ: Дај бебу!

МАЈКА: Дај бебу.!

ОТАЦ: Дај бебу!

МАЈКА: Дај бебу.!

ОТАЦ: *(Вади џиџиџољ.)*
Дај бебу, или пуцам!

ТОН – џлакање џресџаје.

МАЈКА: *(Кријући Бебу иза леђа.)*
Ти да пуцаш? Ти само можеш од муке да пукнеш.

ОТАЦ: Је л' ођеш!

МАЈКА: Него шта, него ођу, црву купусни.

ОТАЦ: Је л' ођеш?

МАЈКА: Ођу.

ОТАЦ: Је л' ођеш?

МАЈКА: Ођу.

ОТАЦ: Је л' ођеш?

МАЈКА: Ођу.

ТОН – Зеленмираца и одлазак брода – џомирење

ТИТРАЈУЂЕ – СВЕТЛО – Мајка и Оџац се коче.

(Чује се смирујући двођлас са небеса)

ГЛАС

СВЕМИРАЦА: Хокус покус, помирикус. Сваракатема, свађе више нема!

(На џакџове музике, која џраџи одлазак брода, Мајка и Оџац се оџу-џиџају, иђрају валцер, развлаче усне у осмех... Обоје се намеџиџају око Бебе. Тиџична кич слика: Мајка држи бебу у рукама – муж џоред ње – обоје џледају заљубљено у своје деџе.)

Сцена 21.
ОПЕТ ДОКТОРКА

(Улеће Докторка.)

ДОКТОРКА: Ужас! Хитна помоћ је довезла преко 150 избодених људи...

ОТАЦ

И МАЈКА: Пссст.

ДОКТОРКА: Свако од њих са оволиком модрицом на батаку!

ОТАЦ

И МАЈКА: Шшшш... Дете спава.

ДОКТОРКА: Чије је ово дете?

ОТАЦ

И МАЈКА: Наше дете. Наша беба.

ДОКТОРКА: Како, чекајте – а где је она, велика? Где је власт?

МАЈКА: Смањила се, зар није медена?

ОТАЦ: Боже, како је лепо ово наше дете...

ДОКТОРКА: Хоћете да кажете да је то исто оно дете?

ОТАЦ

И МАЈКА: Да. Тако га волимо.

ДОКТОРКА: Ужас! Одмах да сте то дете ставили у колевку!

ОТАЦ

И МАЈКА: Зашто?

ДОКТОРКА: Да порасте! Власт мора да порасте! Ми смо први пример државе која је добила власт из свемира, интергалактичком демократијом. Неће нама више којекакве западне демократије да соле памет! Имамо ми итергалактичку власт, мушку, праву, велику и недељиву!

ОТАЦ

И МАЈКА: Не морамо више да слушамо Америку?!

ДОКТОРКА: Да. У праву сте. И то је од некаквог значаја.

ОТАЦ

И МАЈКА: Не морамо да слушамо Америку’?!!

ДОКТОРКА: Да. Апсолутно.

ОТАЦ
И МАЈКА: Е сад каките!
ДОКТОРКА: Па, да... али, ви не знате како је то дете значајно за науку. Одмах га ставите у колевку – његово опште стање, после таквих еволутивних промена, захтева потпуну хоспитализацију. Пажљиво, молим вас пажљиво...
МАЈКА: Зашто пажљиво, није наше дете од стакла.
ОТАЦ: Мама, наше дете баш изгледа здраво.
МАЈКА: Тата, потпуно си у праву..
ДОКТОРКА: То је само привидно, екстракорпускуларно...
ОТАЦ: Шта кажеш?
МАЈКА: Ко вас је звао? Ово није
ДОКТОРКА: Нико ме није звао. Наука ме је звала.
МАЈКА: Па шта тражите онда овде?! Овде нема то што ви тражите!
(Шири руке љоказујући љовелики комад)
Екстракорпускуларно!
ОТАЦ: Срам вас било!
ДОКТОРКА: Тражим, захтевам своју лекарску торбу!
МАЈКА: Тата, мили, молим те, дај овој жени ту торбу и испрати је до врата.
ОТАЦ: Одмах, мамице...
ТОН – луѝа врайѝа, уѝад Полицајѝа.

Сцена 22.
ЕПИЛОГ

(У собу уида Цајац са оџромним брковима. Мајка, Отац и Докторка се погледају, укоче. Испиушћају најразличитије крикове уперене према колевци, а затим, крену ка Цајкану оикољавајући га.)

ЦАЈКАН: Шта вам је, људи? Ја сам Полицајац, добар поли...

ОТАЦ: Како је само опет успео?

МАЈКА: Не могу да верујем. Тата, ти га хватај за ноге.

ДОКТОРКА: Ја ћу за руке!

МАЈКА: А ја ћу, бога ми, за бркове!

(Сво троје се бацају на Цајкана... Овај је зрмаљ и не да се обори... Једва успева да се одбрани.... С тешком муком је сипао своје бркове из руку Мајке...)

МАЈКА: Јао! Па ово су прави бркови!

ОТАЦ: Ово су праве ноге!

ДОКТОРКА: Ово су праве руке!

ЦАЈКАН: А ово су, побешњела жено, праве лисице....

(Сви сипоје и жледају се...)

ЦАЈКАН: Људи, шта вам је, што навалисте на мене?

МАЈКА: Мислили смо, да је опет онај наш порасто....

ОТАЦ: Знате да је био, како да кажем...

ЦАЈКАН: Знам, зато сам и овде. Где је та грдоба што се представља као власт и приједседник килаве државе, што се пресвлачи у безбедносни орган и боде народ по граду?

ДОКТОРКА: У колевци је...

ЦАЈКАН: Како у колевци, јадна? Кад је грдосија.

МАЈКА: Опет се смањило, мајкин син...

ОТАЦ: Јесте, наша мила бебица...

ДОКТОРКА: Као докторка, као стручњак, потврђујем да његово опште стање, после таквих еволутивних промена, захтева потпуну хоспитализацију. Пажљиво, молим вас пажљиво... знате, екстракорпускуларно...

ЦАЈКАН: Не прилази колевци док ја не извршим увиђај, екстра...
копуларно, јесте.
(Прилази колевци.)
Како се она људина овако сманцала?
(Нежно вади Бебу.)
Еее! Чупни чику за бркове... Ајде, јуначина да будеш, па да
те женимо. Ојха, мушкарчина!
(Цајкан од радосѝи оѝали у вис.)

ТОН – Пуцањ, ѝпросиѝање флашица са ѝавана.

(Сви ѝојуре ка колевци уз ѝрају.)

СВИ: Млеко, млекце, флашице.

(Неѝде из свемира крену ѝрви ѝакѝиви музике и речи сонѝа. Сви ѝа ѝри-
хваиѝају, иѝрају и ѝевају.)

ТОН – Сонѝ : “Волиѝе се јако”:

“Био сам ѝужан, само сам ѝлако’
Мама, Таѝа, волиѝе се јако!”

КРАЈ